

Objala ji až teď, když holčička všechno spořádala. Musí ji zachránit, děfátko kočičí, už žádné kriminály, žádné tlupy ani toulání.

„Kdes byla celou tu dobu?“ nedokázala to.

„Nikde,“ odsekla Dorota, ale vzápětí se k ní omluvně přitulila.

Prohlížela si dceru jako žena ženu a uvažovala, zda v ní ještě vůbec zůstalo něco dětského, a viděla, že ano, a viděla to, protože zárodek toho všeho, Dorotiny divokosti, ženskosti a snad i něhy, jak doufala, nosila kdysi v břiše. Zdálo se to neuvěřitelné, ale tato naprosto jiná žena byla kdysi částí jejího těla, dýchala v ní, vrtěla se, snila sny, které už tehdy, ještě než se Dorota narodila, byly tak odlišné od snů matčiných.

„Možná bych tě mohla vzít na večeri, jestli se zdržíš,“ pronesla váhavě a snažila se nehledět na Dorotčina prsa, která byla o tolik větší než její, Dorotka byla jinak ženou než její matka, protože žena neznamená nikdy to samé. Znamená snad

pestrou a mnohoznačnou schopnost otěhotnět, což jí dává zvláštní moc v lidském rodě, díky níž se žena snad už nemusí dál výrazně projevovat. Ale Dorota se výrazně projevovala, výrazněji, než se hodilo, výrazněji, než mohla její matka unést. Ale bylo to tak opravdu? Není láska mateřská povinna unést všechnu jinakost a různorodost, chápat nepochopitelné a milovat nemilované? Matka nevěděla.

A nevěděla ani Dorota, protože jinak by jí těžko mohla odseknout.

„Na večeri? Seš blázen?“ a poklepala si na čelo.

Nedokázala se ovládat, k mámě se bude vždycky chovat jako spratek, možná to souviselo s láskou, s naprostou láskou v břiše, kde se neberou ohledy, kde se kope a neohlíží a nemluví, protože závislost, která tu panuje, trvá navěky, stejně jako to bolestivé vzájemné vrtění, nelze se z toho vyvléct a nelze tím proplout pomocí konverzace.

Dorota se po očku na mámu koukala. Nechtěla ji ranit, nepřišla sem kopat, to démoni, démoni matky a dcery, běsnící druh pupečního spojení.

„Zůstanem tady spolu... kam bychom chodily?“

„Myslela jsem... koupila bych ti třeba nové šaty...“

„Připadám ti špinavá?“

„Ne, tak jsem to nemyslela.“

Myslela to tak, věděly obě. Která z nich se dokáže rozesmát, pohnout a obejmout? Dvě původně tak jednotná těla se nastražila k sobě ostny, to je tou blízkostí, ohňovou blízkostí. Opravdu by potřebovala nové šaty, říkala si matka a snažila se do toho už dceři nemluvit, tentokrát to ještě dokáže, dokáže nezopakovat tu větu pětkrát za večer. Tolik by potřebovala se jí dotknout, holčičky obrovské, hory nepochopitelné, lásky řežavé. Ale nemohla, matka a dcera, láska a kletba.